

Jordi Sànchez: “Per la diada de Sant Jordi l’Assemblea estarem actius al carrer, serà el nostre tret de sortida de precampanya unitària”

written by Mercè Feliu | 5 d'abril de 2017

Jordi Sànchez, (Barcelona, 1964). President de l’Assemblea Nacional Catalana, ANC, des del maig del 2015. Independentista a partir del moment que va començar a tenir dimensió d’allò col·lectiu i públic. Sempre s’ha mogut en l’activisme cívic, no ha militat mai en cap partit si bé té complicitat amb els sectors d’esquerra.

És necessària una campanya unitària pel SÍ?

De fet jo crec que és imprescindible i és tan necessària que està preparada i està a punt, perquè quan pertoqui, i això serà aviat pugui sortir amb força. El nostre procés està impulsat per entitats de la societat civil que per definició són transversals ideològicament, però també per una munió de partits que representen tot el ventall ideològic, des de l’esquerra anticapitalista i antisistema fins a la democràcia cristiana, passant pels sectors socialdemòcrates i també liberals, això ens permet dues coses que són determinants, la primera mantenir uns denominadors comuns d’acció unitària i crec que això ha estat molt visible, i la segona, tant o més important, la de mostrar la pluralitat. Aquesta campanya unitària ha d’existir i s’ha de poder complementar amb les aportacions que cada espai ideològic cregui que pot fer i això segur que ajuda a créixer, eixamplar i a consolidar la base.

És allò que u més u no són dos.

En política efectivament en poden ser més, i quan restes el resultat és més negatiu que estrictament les unitats que has tret, i jo crec que això ho hem vist en aquest país, la campanya del 27 de setembre n'és un exemple en aquest sentit molt clar.

Una de les aportacions de l'ANC a aquesta campanya serà de nou la mobilització social apolítica?

Apartidista, m'agrada sempre matisar, crec que el que fem és profundament polític. Els partits polítics són totalment imprescindibles, en democràcia és difícil imaginar el funcionament institucional sense els partits. Però el repte que tenim com a país requereix una gran generositat dels partits polítics i, per tant, exigeix que hi hagi una sincera actitud apartidista, particularment des d'aquells espais i l'assemblea n'és un, que promouen l'acció conjunta, el màxim d'unitària possible per situar a l'horitzó els reptes per avançar cap a la independència. De fet, si analitzem el que ha passat en aquest país des del 2009, quan van començar les consultes fins a la darrera mobilització, que va ser el 6 de febrer davant del Tribunal Superior de Justícia, hi ha un comú denominador que és que quan les entitats i l'Assemblea particularment han liderat i han protagonitzat les accions, la ciutadania ha respost i l'agenda política institucional s'ha vist modificada de manera notable. I crec que aquest aprenentatge el tenim i l'hem de saber continuar aplicant en aquest darrer trajecte que serà intens.

Quan caldria iniciar la campanya?

Jo crec que com més aviat millor. Tots som conscients que el temps per a la convocatòria del referèndum cada vegada és més curt. Tenim l'horitzó del mes de setembre i per tant clarament intuïm que tot l'esforç es bolcarà tornant de l'estiu però això obliga que abans, al carrer, hi hagi presència de la campanya unitària. En tot cas, el que sí que puc dir és que com Assemblea per la diada de Sant Jordi estarem actius al

carrer, amb una campanya. Serà el nostre tret de sortida de precampanya unitària, amb el Sí com a element referencial perquè l'imaginari col·lectiu clarament comenci a focalitzar el resultat que tindrem al referèndum. Una campanya que serà l'evolució del treball fet aquests darrers mesos amb la campanya "Fem Futur" on hem format i mobilitzat centenars de voluntaris per portar fins al darrer racó del país els arguments, dades i fets favorables a un nou país.

Ens pots explicar a grans trets el full de ruta que es presentarà a l'assemblea general de l'ANC d'abril?

El full de ruta el que fa bàsicament és preveure els escenaris en els pròxims 12 mesos, cosa que obliga a imaginar què pot passar en el país en aquesta etapa que s'enceta i a preveure escenaris. Aquest full de ruta en té un de central que el donem per cert que és la convocatòria del referèndum, el qual vull recordar que l'Assemblea hi va apostar quan no hi apostava ningú i vam promoure un canvi de full de ruta perquè estàvem convençuts que el referèndum és el millor instrument que tenim per explicar al món que democràticament volem construir una nova república. Per tant, en aquests moments el que fem en el full de ruta és imaginar què pot passar a partir de la determinació del Parlament i del Govern a convocar el referèndum.

Per un costat, imaginem un escenari d'acord amb l'estat, poc probable però l'hem d'imaginar, l'esperança és el darrer que es perd en aquest país, i seria l'ideal. En preveiem un també de no acceptació per part de l'Estat espanyol, però amb dues variables, un on es permet, es tolera la celebració del referèndum i un altre on s'impedeix amb totes les energies la seva celebració. I és en aquests tres escenaris on nosaltres preveiem quines reaccions cal donar i és molt evident que en tots ells tenim la campanya del Sí. Per reforçar, per mobilitzar tant la gent convençuda que són centenars de milers de persones d'aquest país, però també per eixamplar, per consolidar amb noves bases socials.

Imaginem també en alguns escenaris, particularment en el segon i en el tercer, la necessitat de la mobilització al carrer per tal de donar suport a les institucions del país i fins i tot en alguns casos no descartem una mobilització per blindar les institucions del que podrien ser actuacions de l'Estat espanyol per disminuir la seva possibilitat d'actuació. Aquests són els dos grans elements en els quals ens movem, si bé en el full de ruta n'hi ha d'altres.

Resumidament, és campanya pel Sí i mobilització al carrer per blindar les institucions. I acceptant que ens podem trobar en un escenari de clar desafiament de l'Estat espanyol cap a la voluntat majoritària dels catalans i per tant on se'ns requereixi una mobilització sostinguda i permanent amb una alta capacitat de resiliència, davant el que pot ser una actitud molt poc afable de l'Estat espanyol.

Va ser un fet qüestionat que l'ANC promoguéssiu el canvi del full de ruta del govern, com ho justifiqueu?

És lògic, tots els canvis provoquen sempre resistències. Però la realitat aleshores era una majoria parlamentària disposada a fer unes eleccions, i davant l'escenari d'unes noves eleccions, que sí, que se'ls deia constituents, però on la incertesa, com passa en totes les eleccions era gran, i on hi havia una agressivitat de l'Estat espanyol amb l'amenaça d'inhabilitacions de diputats, judicis en marxa pel 9N, etc. Nosaltres crèiem que no podíem perdre el relat democràtic i sobretot i el del referèndum que és el que resulta més potent. Podríem estar discutint eternament si el resultat del 27S atorgava o no legitimitat als 72 diputats per fer un acte de sobirania i de declaració d'independència, però el que no pot discutir ningú és que el Parlament de Catalunya amb aquesta majoria i aquest govern estan facultats per retornar la veu a la ciutadania per decidir quin futur polític volem.

Per tant, com explico molt sovint, crec que aquests anys hem fet visible d'una manera molt clara i entenedora a tot el món que hi ha un conflicte, un conflicte cívic que s'ha expressat

pacíficament, i això és la política, la gestió d'interessos diferents, però el que ara necessitem és gestionar aquest conflicte amb un pas més i desencallar-lo. Jo continuo convençut que no és fàcil si l'Estat no hi vol col·laborar. És un repte molt gran, però continua sent el millor dels instruments possibles i tot el món ho entén. És a dir, que els catalans vulguem votar això ho entén tothom, des dels partidaris d'esdevenir un estat fins a la gent que hi està en contra. I dins el nostre país, la resolució a través del referèndum té el suport de quasi un 80% de la població. Per tant, molta més gent de la que vol la independència creu que la manera de tancar aquest conflicte és un referèndum.

Crec que estem en la bona via, tot i que no serà fàcil.

Sobre la revolució dels somriures. Hi ha persones que creuen que una revolució no es pot fer amb un somriure. Què els hi pots dir als que els fa riure la revolució dels somriures?

Jo crec que no hi ha motius per pensar que una revolució no es fa millor si no es fa amb un somriure, perquè és una actitud davant la vida. I nosaltres no estem enfadats davant del món, ni emprenyats per una situació de violència estructural que ens afecta, sinó que nosaltres volem construir un país millor, i ens l'imaginem també amb felicitat.

El somriure no és forçat, i crec que ha caracteritzat la majoria de les manifestacions de manera natural. Quan ens vénen al cap les imatges de la via catalana, del 9N, les mobilitzacions de la Meridiana, i veus famílies senceres, grups d'amics, la gent normal del país que celebra sortir al carrer, que ho fa conscient, la força d'aquesta actitud és espectacular. Hi ha hagut revolucions molt importants de forma absolutament pacífica, ara penso amb la imatge romàntica de la revolució dels clavells, d'un país proper Portugal, amb qui tenim molt en comú. I en aquest sentit, considero que en el s. XXI, les autèntiques revolucions són aquelles que modifiquen estructures, que alteren sistemes, certament és el que anem a fer, però que bàsicament neixen d'una convicció profunda de

valors de la gent que és el fet autènticament insubstituïble. El nostre és un país mediterrani que respecta i que és plural i podem fer exactament el mateix gran canvi amb un somriure que enfadats, i seria del gènere estúpid renunciar a un somriure.